

عنوان مقاله:

اثربخشی رویکرد زوج درمانی خودتنظیمی بر کاهش دلزدگی زناشویی زوجین شهر تهران

محل انتشار:

فصلنامه زن و مطالعات خانواده، دوره 14، شماره 51 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

حسین حبیب اله زاده - دانشجوی دکتری، گروه مشاوره، دانشکده ادبیات، علوم انسانی و اجتماعی، واحد علوم و تحقیقات، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران.

عبدالله شفیعی ابادی - استاد، گروه مشاوره، دانشکده روانشناسی و علوم تربیتی، دانشگاه علامه طباطبائی، تهران، ایران. (نویسنده مسئول) hoo.com

محمد قمری - دانشیار، گروه مشاوره، دانشکده علوم انسانی، واحد ابهر، دانشگاه آزاد اسلامی، ابهر، ایران.

خلاصه مقاله:

هدف پژوهش حاضر تعیین اثربخشی رویکرد زوج درمانی خودتنظیمی بر کاهش دلزدگی زناشویی زوجین بود. روش این پژوهش از نوع نیمه آزمایشی است که با طرح پیش آزمون- پس آزمون و پیگیری سه ماهه اجرا شده است. جامعه آماری این پژوهش شامل کلیه زوجین در معرض طلاق بودند که به دادگاه خانواده شعبه باهنر تهران در سال ۱۳۹۷ مراجعه کرده بودند. ۲۴ زوج (۲۴ نفر مرد، ۲۴ نفر زن) بصورت نمونه گیری دردسترس انتخاب شدند و بصورت تصادفی در دو گروه آزمایش (۱۲ زوج) و کنترل (۱۲ زوج) قرار گرفتند. آزمودنی های گروه های آزمایش و کنترل در سه مرحله پیش آزمون، پس آزمون و پیگیری به مقیاس دلزدگی زناشویی پاینز پاسخ دادند. گروه آزمایش طی ۸ جلسه تحت آموزش زوج درمانی خودتنظیمی قرار گرفتند. اما گروه کنترل مداخله ای دریافت نکردند. داده های جمع آوری شده با استفاده از تحلیل کوواریانس یک راهه تجزیه و تحلیل شدند. همچنین نتایج در $p >$ یافته های پژوهش نشان داد زوج درمانی خودتنظیمی بر کاهش دلزدگی زناشویی زوجین در معرض طلاق اثربخش است (۵/۵ مرحله پیگیری نیز پایدار بود). با توجه به نتایج بدست آمده می توان زوج درمانی خودتنظیمی را در پیشگیری از طلاق و کاهش دلزدگی زناشویی به کار برد. کلید واژه: زوج درمانی خودتنظیمی، دلزدگی زناشویی، زوجین، طلاق

کلمات کلیدی:

زوج درمانی خودتنظیمی، دلزدگی زناشویی، زوجین، طلاق

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1281817>

